

7.

Zvezda padalica

Puštam ga.

Da bude gospodar našeg svemira, naše sudbine, svog života koji deli na ono što oseća i ono što ne sme.

Njemu je lako.

On zna šta ne sme.

Ja ne znam šta smem.

A ponekad bih tako smela sve, pa i da herojski poginem za ono što bih mogla da mu budem.

Igram na neviđeno.

Jer verujem da sudbina uvek ima keca u rukavu.

Ona ista sudbina koja nas je sudarila da se godinama na nju vadimo.

Dok maštamo o svemu što nismo a jesmo, jer *šta zna želja šta je nemoguće...*

A on ne zna ni šta je moguće.

Dok ga ja puštam da nas oboje loži i izmišlja bajke sa najsrećnijim krajevima.

A kraja nema.

Jer nije bilo ni početka.

Već samo želje puste i onog osećaja u grudima koji ti ne da da staviš tačku na sve te izmaštane redove i pouke između njih.

I ja ga puštam i puštam, umesto da ga jednostavno pustim od sebe, od nas, od svega što nam na ovom svetu ne pripada.

I da sebi dopustim da otkrijem neke nove svetove.

Jer veliki je ovaj svemir da ga potrošim na jednu zvezdu padalicu.

Na pogrešnu želju i pogrešnog čoveka.

Ali ja ga puštam.